

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תתעד

ערב שבת-קודש פ' ויקרא, ה' אדר שני ה'תשע"א

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיללי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שישים ואחת שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וק"ח שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לזכות

הו"ח ר' מרדכי הכהן בן מרגרט שיחי' דואק לרגל יום ההולדת שלו, ביום הבהיר - ט' אדר, לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק ומתוך בריאות הנכונה ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר *

נדפס ע"י זוגתו

מרת ח' תחי'

ומשפחתם שיחי' דואק

*

ולזכות

אמו מרת מרגרט בת רחל תחי' דואק לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק ומתוך בריאות הנכונה ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר * * *

לזכות

החתן התי הרב לוי יצחק בנימין והכלה מרת יוכבד שיחי' ליפניסקי לרגל נישואיהם בשעתומ"צ, ביום ב' אדר ראשון, ה'י תהא שנת עשירות ואושר - שנת "ביאת משיח" "ויבנו בית בישראל בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוה כפי שהם מוארים במאור שבתורה זהו תורת החסידות" *

נדפס ע"י הוריהם

הרה"ת ר' צבי וזוגתו מרת רבקה שיחי' ליפניסקי

הרה"ת ר' יוסף יהודה וזוגתו מרת דבורה שיחי' לאשאק

נדפס לעילוי נשמת ר' אורי אהרן יואל ב"ר יוסף אר"י לייב ז"ל ופאולין רות ב"ר יצחק ע"ה ולענין ר' יוסף אר"י לייב ב"ר משה באר ז"ל מרת חשוא ב"ר נטע אורי הכהן ע"ה ולענין ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולענין יוסף ב"ר אר"י ע"ה ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו - לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

דבר מלכות

3

"איש יהודי הי" / קטעים משיחת פורים התשל"א

זמן הגאולה

9

בכחו לפעול ביאת משיח עתה ב"770 איסטערן פאָרקווי"!! / הזמן הנוכחי באור הגאולה

המעשה הוא העיקר

11

במילוי הוראותיו של הרבי אין בחירה חפשית! / הוראות למעשה בפועל

וילחום מלחמת ה' - וינצח

12

לא 'להרגיז' את הגוי... / בענין שלימות העם והארץ

כתב יד קודש

14

"זעירא" - ל' זכר או נקבה? / צילום ממענה כ"ק אד"ש מה"ם על שיחת ש"פ ויקרא התש"ם

לעילוי נשמת

הרה"ג הרה"ח זלמן לייב ב"ר יעקב יצחק ע"ה עסטולין
נפטר ביום ט"ז אדר א' - שושן פורים קטן ה'תשס"ה
והוגתו מרת רייזיל ב"ר חיים בנימין הלוי ע"ה עסטולין
נפטרה ביום כ"ו שבט ה'תשנ"ו
ובנם הילד ישראל נח ב"ר זלמן לייב ע"ה עסטולין
נפטר ביום י"ד טבת ה'תש"י
ת. נ. צ. ב. ה.

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקיים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם בגאולה האמתית והשלימה

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאח ע"ה בלוי
מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומוזזה
נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים"
ולע"נ זוגתו הרבנית חנה חי' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל - נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג
יה"ד שתיכף ומיד יקיים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 347-675-5771

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': (03) 960-0667 • פקס: (03) 960-7219

דואר אלקטרוני: chinuch@neto.net.il • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

ב"ה. נתבאר בהשיח דש"פ ויקרא בענין אל"ף זעירא דויקרא
זוה רומז על קטנים שבישראל. כי אות אל"ף שמירושו אלופו של
עולם רומז על כל אחד מישראל [דמכיון שכל אחד מישראל בשבילו
נברא העולם, הרי הוא אלופו של עולם], ואל"ף זעירא רומז על
קטן שבישראל.

ובהמשך לזה נכתב נתבאר שאל"ף זעירא רומז לא רק על קטנים
אלא גם על קטנות - כי אותיות הוא לשון נקבה, וכן אל"ף (אורח
פרטיה) היא לשון נקבה, כהלשון: אל"ף זעירא. לא "זעיר" לשון
זכר אלא "זעירא" לשון נקבה.

שאלה: התרגום על חיבת קטן (נח ט, כד, תולדות כז, טו. מב.
ועוד) הוא "זעירא", והתרגום על חיבת קטנה (ויצא כט, טז. יח.
ועוד) הוא "זעירתא" (בחו"ס חי"ו). הרי נמצא לכאורה ש"זעירא"

הוא לשון זכר?
אמת אין א"ל ז"ל - ויזיל ב"ר יעקב יצחק ע"ה עסטולין
הוא לשון זכר?
אמת אין א"ל ז"ל - ויזיל ב"ר יעקב יצחק ע"ה עסטולין
הוא לשון זכר?
אמת אין א"ל ז"ל - ויזיל ב"ר יעקב יצחק ע"ה עסטולין
הוא לשון זכר?
אמת אין א"ל ז"ל - ויזיל ב"ר יעקב יצחק ע"ה עסטולין

מדור "זמן הגאולה" מוקדש

לע"נ הרה"ח הרה"ח ר' יעקב זלמן חיים בהרה"ח ר' אברהם מרדכי לוי יצחק ע"ה סעמיועלס
נלב"ע ביום כ"ג כסלו ה'תשמ"ו - ת.נ.צ.ב.ה.

ולזכות זוג' - תבלחט"א - מרת רחל תחי', ולזכות בניהם ובנותיהם: מרת בת שבע דבורה ובעלה
הרה"ת ירוחם פישל גדלי' הכהן ש"י בראנשטיין, מרת גיטל מלכה ובעלה הרה"ת אברהם
ישראל ש"י ביסטריצקי, הרה"ת שמואל מאיר וזוג' מרת נחמה ש"י סעמיועלס, הרה"ת יוסף
יצחק וזוג' מרת מרים קיילא ש"י סעמיועלס, וכל בני משפחתם שיחיו

לברכה והצלחה בכל המצטרך בגשמיות וברוחניות, ולקבל פני משיח צדקנו תיכף ומיד ממש

"זעירא" - ל' זכר או נקבה?

בקשר עם פ' השבוע - פ' ויקרא, מובא בזה צילום (מוקטן) ממענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לשאלת המניחים בשיחת ש"פ ויקרא ה'תש"מ

(השיחה נדפסה ב"שיחות קודש" תש"מ ח"ב ע' 542)

להלן פענוח הכתי"ק:

אמרתי שיקשו הקלאץ קשיא - ודוקא זו השמיטו!

כהנ"ל [כאן הקיף כ"ק אד"ש את התיבות: כהלשון: אל"ף זעירא. לא "זעיר" לשון זכר אלא "זעירא" לשון נקבה] בא לבאר עונד ענין. הראי' היא כפשוטה שבכל מדרז"ל שע"פ זה [ושהם בלה"ק בס' המסורה - מפורש אל"ף קטנה - רובם הובאו בתוס' כאן]. ולכאורה עפ"ז כדחז"ל כאן שבל' תרגום צ"ל דפליגי ע"ז (כיון דלא כתיב זעיראתא) וע"ז התירוצ' [כאן סימן כ"ק אד"ש שוב לתיבות שהקיף לעיל]. ועפ"ז יתורץ דבבעה"ט עה"פ הביא ביחד: זעירא, גדולה. וראה בס' דקדוק ל' ארמי דא' סופית היא סימן ל' נקבה. וראה אונקלוס וירושלמי ס"פ תצא כה יג יד. ולחפש בס' גרסאות התרגומים.

הוזכר בהתנוועדות ר' זירא (ובירוש' - זעירא) וגם מזה לא הקשו!

המדר מוקדש לעילוי נשמת ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת
יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה
נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

מדר ה"דבר מלכות
מוקדש לזכות
הרה"ת אורי אהרן יואל בן מינדל וזוג' בת'יה רות בת שרה שיחיו
וילדיהם: שטערנא שרה ושמואל שיחיו
ולזכות דוד יעקב בן מינדל שי, מיכאל נחמיה בן חוה אסתר וזוג' רחל יפה בת מינדל שיחיו
וילדיהם: ערן שרה ושהם מרדכי שיחיו
ולזכות שושנה חסיה בת מינדל שתחי'
ולזכות הרה"ת אפרים יונה בן פאולין רות וזוג' רייזל פרומה בת חי' רחל שיחיו
ולזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומה שי' ולזכות חי' רחל בת שפרנצא שתחי'
ולזכות צבי בן חי' רחל שי'

"איש יהודי הי' "

המגילה מספרת בתחילה ש"איש יהודי הי'", אחד שהי' אחראי וממונה להמשיך את ה"יהודי" בעולם לכל יהודי בפרט, עי"ז ש"עומד בין ה' וביניכם" • כדי שהעבודה תהי' קלה יותר, במהירות יותר, ובאופן עמוק ונעלה יותר - לזה צריך את משה רבינו ש"אנכי עומד בין ה' וביניכם להגיד לכם (להמשיך לכם) את דבר ה'" • "מה שקנה עבד קנה רבו", היינו שמלכתחילה "קנה רבו" מכיון שהעבד אינו מציאות בפ"ע כלל - עד"ז משה רבינו: ישנה מציאות גדולה ביותר, עד ש"קיבל תורה מסיני וכו'", אבל מהי כל המציאות שלו - שהוא עבד ה', ובמילא הוא מציאות ה'! • קטעים משיחת פורים ה'תשל"א - בלתי מוגה*
תרגום חפשי ללה"ק - בעריכת מערכת "יחי המלך", ע"פ סרט ההקלטה

א. הסיפור ד"ימי הפורים האלה" הרי בא לידי ביטוי במגילת אסתר, ושם גם נכתב שימי הפורים צריכים להיות באופן ד"לא יעברו מתוך היהודים וזכרם לא יסוף מזרעם", כולל גם שענינם של "ימי הפורים" נשאר הוראה לכל ימות השנה, והוראה לכל דור ודור ובכל מקום ומקום.

התחלת הענין של "יהודים" במגילה הוא - "איש יהודי הי' בשושן הבירה"; ותורה שבעל-פה מפרשת³ - שאין הכוונה כאן⁴ ב"יהודי" לשבט מסויים מישראל, אלא שכל יהודי נקרא בשם "יהודי", מכיון שכל יהודי

(* השיחה מובאת בזה בקשר עם יום ז' אדר שחל במוצש"ק זו, ובמלאת 40 שנה לאמירתה, ד"עד ארבעין שנין לא קאי איניש אדעתי' דרבי". המו"ל.

1) אסתר ט, כח.
2) שם ב, ה.
3) ראה מגילה יג, רע"א.

כופר בעבודה-זרה, ואינו רוצה ואינו יכול להיות נפרד מאלוקות.
וענין זה בכל יהודי נמשך ומתחיל מכך ש"איש יהודי הי'" - וכהפירוש בזה⁵ שזהו מלשון "איש - בעל הבית", בדוגמת הלשון "איש הר הבית"⁶, שפירושו הממונה על הר הבית, ובדוגמת פירוש הפסוק "ה' איש מלחמה"⁷ שהוא ממונה ובעה"ב על עניני המלחמה, כך גם "איש יהודי" הוא זה אשר ממונה על הענין ד"יהודי" שנמצא בכל ישראל.
ב. והנה, ענין זה ישנו בכל יהודי מצד דרגת ה"גורל" שבו (כמדובר לעיל בהתנוועדות⁸), והוא בדוגמת הקשר והשייכות שבין אב לבן

4) לדיעה אחת.

5) ראה תו"א מג"א צט, א.

6) מדות פ"א מ"ב.

7) בשלח טו, ג ובפרש"י שם.

8) "שיחות קודש" תשל"א ח"א ע' 538 ואילך.

שלא שייך להסבירו בשכל, ואין צורך כלל להסבירו בשכל [..];

עאכו"כ הקשר של בני ישראל להקב"ה – "בנים אתם לה' אלקיכם"⁹, ויתירה מזו: אין בני ישראל בנים סתם, אלא כל אחד ואחד מהם הוא "בני בכורי"¹⁰!

– לא בגלל שיש להקב"ה "בנים" נוספים ח"ו, אלא חוץ מבנ"י אין להקב"ה "בנים", רק "עבדים". ומעלתם של בני ישראל היא שכל אחד מהם הוא גם "בני בכורי". ובדוגמא: אילו היו "בנים" נוספים, מובנת תוספת העילוי שהיתה לבן הבכור לגבי השאר; כן הוא עתה בנוגע לבני ישראל, שלמרות שאין להקב"ה שום "בנים" נוספים, הנה מלבד היותם "בנים אתם לה' אלקיכם" נוספה להם גם המעלה ד"בני בכורי ישראל".

ולאחר כל זה – מיתוסף בזה ענין עיקרי, כפי שאדמו"ר הזקן מבאר (בדרושים הקשורים עם התחלת תשרי¹¹), שאין הנשמה נעשית ח"ו מציאות בפני עצמה, אמנם נהיית הנשמה נברא, והיא נמצאת בעולמות ב"ע, עד לעולם הזה התחתון שאין תחתון למטה הימנו, אבל כפי שהנשמה היא מציאות נברא – היא מציאות של אלוקות, זהו מציאות כפי שאלוקות נמצאת פה למטה.

וכלשון התניא¹² "חלק אלקה ממעל ממש" – לא רק כל' הכתוב¹³ "חלק אלקה ממעל", אלא בתורה שבעל-פה ובפרט בתניא מדגישים ומבארים שזהו ("חלק אלקה ממעל) **ממש** – שדבר זה נמצא כאן ביהודי זה, והרי זה חלק

(9) ראה יד, א.

(10) שמות ד, כב.

(11) לע"ע לא מצאנו. וראה לקו"ש ח"ט ע' 210. וש"נ.

(12) רפ"ב.

(13) איוב לא, ב.

(14) כש"ט הוספות סקט"ו. וש"נ. וראה המשך תרס"ז ע' תקכ. המשך תער"ב ח"א ע' תקנ. סה"ש ה'תש"א ע' 32.

מהעצם, וכיון ש"העצם כשאתה תופס במקצתו אתה תופס בכלול"¹⁴, במילא כל יהודי זהו הקב"ה כביכול ("יעדער איד אָט דאָס איז דער אויבערשטער כביכול")!

"ישראל אורייתא וקוב"ה כולא חד"¹⁵!

– מובן מאליו שלמשמע דברים כאלו יבהלו – היתכן?! זקוקים הרי לרא' מנגלה דתורה – אזי ישנה גמרא בירושלמי¹⁶ האומרת "מאן פני האדון ה'¹⁷ (זהו) ר' אבהו בקיסרי". שר' אבהו הי' אמורא, ומסופר באיזה מקום הי' נמצא, נשמה בגוף, ויש עליו כמה סיפורים, ואעפ"כ מפרשים בנגלה דתורה ש"מאן פני האדון ה'" – המציאות הזו ("אָט דער און דער"), שאפשר למששו בידים, והגמ' עצמה מספרת עליו כמה סיפורים¹⁸, הקשורים לענינים גשמיים שבמדידה והגבלה.

בפנימיות התורה בזהרה¹⁹ זה מובא בנוגע לרשב"י, "יראה כל זכורך את פני האדון ה'¹⁷. . . דא רשב"י, אך בירושלמי הוא יותר מזה, כי אצל הרשב"י הי' הגילוי דפנימיות התורה [גם ר' אבהו הי' עיקר ענינו באגדתא²⁰, וכפי שהגמ' מספרת²¹ ש"ד' אבהו ור' חייא בר אבא איקלעו לההוא אתרא, רבי אבהו דרש באגדתא רבי חייא בר אבא דרש בשמעתא. שבקוה כולי עלמא לרבי חייא בר אבא ואזול לגבי דר' אבהו. חלש דעת' (דר' חייא בר

(15) ראה זח"ג עג, א.

(16) לע"ע לא מצאנו זה בירושלמי. ואולי הכוונה לירושלמי בכורים פ"ג ה"ג "זהו"י הביהל קדשו דא ר' יצחק בר' לעזר בכנישתא מדרשא דקיסרין" (וראה גם לקו"ש ח"ב ע' 511 בהערה), אבל מהמובא להלן אודות ר' אבהו, נראה שהכוונה לאיזה מ"מ אחר.

(17) תשא לד, כג (והוא הפסוק שהובא בסמוך בזהר). אבל ראה הערה הקודמת.

(18) ראה גם סדר הדורות מע' תו"א בערכו.

(19) ח"ב לח, א.

(20) והיינו – שייך לפנימיות התורה.

(21) סוטה מ, א. בהנחה כתוב מ' יומא, ואולי הכוונה בנוגע לגדלותו המבוארת שם עג, א.

ומצווים עליהם שלא להשתמש בכלי הנשק שברשותם אלא אם מתקיפים אותם – בה-בשעה שישנו פסק-דין מפורש בשולחן-ערוך אורח-חיים ששכ"ט: "נכרים שצרו כו' יוצאים עליהם בכלי זיין כו'!" וכמדובר כמה פעמים שהלכה זו היא ביחס לכל מקום ומקום, גם בחו"ל (ועל-אחת-כמה-וכמה כאשר מדובר אודות ענין הקשור עם בטחונם של היהודים הנמצאים בארץ הקודש, "ארץ אשר גו' תמיד עיני ה'" אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה").

וכאמור – כל זה נעשה בהתאם לשיקולים פוליטיים, שלא להרגיז את הגוי וכיוצא-בזה, למרות שידועים שהדבר גורם לקרבת נוספים, ונוסף לזה – ישנה גם "גושפנקא הלכתית" של אלו האומרים שזוהי "דעת תורה", רחמנא-ליצלן!

אין זו הפעם הראשונה שעושים טעות חמורה זו – להעדיף את דעת הפוליטיקאים על דעת אנשי הצבא המומחים בעניני בטחון – טעות זו נעשתה גם במלחמת יום-הכיפורים:

דעתם של כל אנשי הצבא – פה אחד – היתה שחייבים לערוך "גיוס" ולהתייצב עם כלי נשק כו' כדי להיות מוכנים מבעוד מועד להתקפה שעלולה לבוא. ואף-על-פי-כן, העדיפו את דעת הפוליטיקאים – שצריכים להראות לכל הגוים שעם ישראל הוא עם שרודף צדק ויושר, ולכן לא חושבים בכיוון של מלחמה כו'.

ומה היתה התוצאה בפועל ממש – **אלפי פצועים ומאות קרבנות**, רחמנא-ליצלן, שהיו יכולים **לחסוך** – בדרך הטבע – אם היו מתנהגים על-פי חוות-דעתם של אנשי הצבא, להתכונן למלחמה זו באופן המתאים!

וכמדובר כמה פעמים – למרות שזוהי טעות שנעשתה **כמה-וכמה פעמים** – במלחמת יוה"כ^פ, במלחמת ששת הימים, במלחמת סיני (כאשר חזרו מתעלת סואץ) – **וכולם ראו מה הם התוצאות של התנהגות בשיטה זו**, אף-על-פי-כן, לא לומדים מאומה מטעויות העבר, וממשיכים להתנהג באותה שיטה, כפי שהתנהגו במלחמת "שלום הגליל!"

(משיחת ש"ש 9 חיי שרה ה"תשמ"ג - בלתי מוגה)

המשך מעמוד 10

כאשר מדברים עם "ילד", וכן כשמדברים עם "ילד" שיש לו כבר "זקן לבן", ואומרים לו ש"ה' ניצב עליו" – צריך לדעת שהדברים מכוונים אמנם **אליו**, היינו, שמציאותו היא – "מרכבה" לעצמות ומהות!

ולכן, בכחו ויכלתו לחשוב מחשבה טובה אחת, ועי"ז – לפעול ביאת משיח צדקנו **עתה**, במוצאי פורים (והתחלת שושן פורים) דשנת תשמ"ב, ב-770 איסטערן פארקוויי"¹⁴!! – כן הוא פס"ד הרמב"ם!

ועאכו"כ כאשר יחשוב ב' מחשבות טובות, ג' מחשבות טובות, ועוד יותר, ואם יגיע למעמד ומצב ד"עד לא ידע", למעלה ממדידה והגבלה – יפסיק כבר למנות את מחשבותיו, כי זהו דבר שלא יתכן במציאות, מאחר שכח המחשבה נובע תמיד ללא כל הפסק.

ועד"ז בנוגע לדיבורים טובים, ומעשים טובים.

(משיחת פורים ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

(14) תיבות אלו אמר כ"ק אד"ש מה"מ בזעקה.

לזכות הרה"ת ר' **מנחם מענדל הלוי** וזוג' מרת **נחמה פייגא** שיחיו

וילדיהם: **שולמית** ובעלה הרה"ת **דוד הלוי** ובניהם: **נתן הלוי** ו**יוסף יצחק הלוי** ש' **לאבוקבסקי**

מאיר שלמה הלוי, **חנה שרה**, **לוי יצחק הלוי** ו**חיה מוסיא** שיחיו **שגלוב**

לא "להרגיז" את הגוי...

בקשר למלחמת "שלום הגליל":

דעתם הברורה של אנשי הצבא היתה שיש לסיים תיכף ומיד ובשלימות את הפעולה שנועדה להבטיח את שלומם ובטחונם של היהודים הנמצאים בארץ הקודש. והיתה בידם תכנית ברורה כיצד לבצע פעולה זו במהירות האפשרית, תוך כדי מינימום של קרבנות (או אפילו ללא כל קרבנות). ואף-על-פי-כן, בנוגע לפועל – התערבו הפוליטיקאים ועכבו את אנשי הצבא לסיים את הפעולה בשלימותה, והורו להם ללכת באיטיות, צעד אחר צעד, כדי שיוכלו לערוך "אסיפות" ו"שוב הדעת" וכו', ועל-ידי-זה גרמו למאות קרבנות. וכל זה – למרות שידעו את חוות-דעתם של אנשי הצבא שעיקוב הפעולה יגרום לקרבנות נוספים!

עד-כדי-כך גדולה שפלותם ו"רגש-הנחיתות" שלהם כלפי הגוי – שלא איכפת להם שיהיו קרבנות נוספים רחמנא-ליצלן, העיקר שלא "להרגיז" את הגוי בזה שלא מתייעצים אתו על כל פרט ופרט, ועל-אחת-כמה-וכמה כאשר מסיימים את הפעולה כולה מבלי להתייעץ עמו בתחילה! ומכיון שגם המחבלים מבחינים ב"רגש-נחיתות" זה, בראותם שמהססים אם להתקדם אם לאו (כדי לערוך התייעצויות וכו') – הרי עובדה זו גופא מחזקת את רוחם, לאחרי האימה ופחד שנפלה עליהם בתחלת המלחמה. ועד-כדי-כך – שגם המחבלים הנמצאים במקומות אחרים הרימו את ראשם, באמרם שעתה יכולים הם לנסות שוב לעשות מעשי-חבלה, ואמנם עשו זאת בכמה מקומות, רחמנא-ליצלן!

וכאמור לעיל – מעדיפים את דעתם של הפוליטיקאים בעלי "רגש-הנחיתות" כלפי הגוי, לעומת דעתם הברורה של אנשי הצבא כיצד צריכים להתנהג מבחינה בטחונית טהורה (ללא שקולים פוליטיים). וכמדובר כמה פעמים שאפילו אותם אנשי צבא שדעתם היתה נוטה לדעת הפוליטיקאים – הדגישו בפירוש שגם הם מודים שמטעמי בטחון טהורים בהכרח לסיים את הפעולה במהירות האפשרית!

נוסף לזה – ישנם כאלו שתמורת כמה "שקלים" או עניני כבוד וכיוצא-בזה, נותנים הם "גושפנקא הלכתית" להנהגה זו, באמרם שזוהי "דעת תורה!"

כל השקלא-וטריא ההלכתית בענין זה – היתה שייכת לפני שהתחילו במלחמה זו: האם מבחינה הלכתית היו צריכים להתחיל במלחמה אם לאו (למרות שגם אז אין מקום לספק בדבר – מפני דעתם הברורה של אנשי הצבא כו', שהם המומחים – על-פי תורה – לקבוע בעניני בטחון); אבל לאחרי שהחליטו להתחיל במלחמה זו, וכבר נכנסו לשטח לבנון, והגיעו עד "עיר הבירה" – הרי בודאי בהכרח לסיים את הפעולה במהירות הכי אפשרית, מכיון שהחיילים הנמצאים במלחמה הם במקום סכנה, ולכן צריכים להשתדל לסיים זאת במהירות האפשרית, שאז ייצאו מכלל סכנה, ויוכלו לשוב לבתיהם!

כאשר מתחילים במלחמה ובהמשכה מהססים לכאן ולכאן ולא מסיימים את המלחמה לגמרי – הרי זה דומה לרופא שמתחיל לעשות ניתוח ומפסיק באמצע הניתוח: כבר התחילו במלחמה, ודם יהודי כבר נשפך (בדוגמת ניתוח כפשוטו, רחמנא-ליצלן), ואף-על-פי-כן מפסיקים באמצע, מבלי לסיים את הפעולה שעבורה יצאו למלחמה!

משאירים את החיילים במקום סכנה למשך זמן ארוך ביותר, מבלי לדעת מה יילד יום כו',

אבא), אמר לי' (ר' אבהו) אמשל לך משל: למה הדבר דומה לשני בני אדם אחד מוכר אבנים טובות ואחד מוכר מיני סדקית, על מי קופצין – לא על זה שמוכר מיני סדקית...].

אבל הוא הי' אמורא [משא"כ הרשב"י], ובנגלה הי' כחו – ואומרים גם עליו ענין זה!

עד שישנו דין²² הנוגע למעשה, ש"כל המהרהר אחר רבו כאילו מהרהר אחר השכינה", שעל-כך לא נאמרו שום הגבלות האם זה דוקא בדור התנאים או דוקא בדור האמוראים או דוקא בדור הגאונים או דוקא בדור הראשונים – זוהי הלכה לכל הדורות כולם, דמכיון שע"פ תורה הוא "רבו", אזי אם הוא מהרהר אחר רבו – הוא מהרהר אחר השכינה! כך אומרת תורת אמת; אמנם כתוב "כאלו" בכ"ף הדמיון, אבל דמיון לא שייך לומר על שני דברים שאינם בערך זל"ז, ואם בכל זאת מדמים ה"ז סימן שזהו בערכו שלו.

ג. כיון שמציאות זו – ענין הגורל – ישנה בכאו"א מישראל (כנ"ל ס"ב) – א"כ לכאורה מדוע זקוק לממוצעים לזה [שענין זה נמשך בכל יהודי מה"איש יהודי הי", הממונה על הענין דיהודי, כנ"ל שם]?

והביאור בזה: ישנו ממוצע שאינו מפסיק אלא ממוצע המחבר, וכמבואר בארוכה החילוק בין הממוצע דמשה שהי' ממוצע המחבר²³ – "אנכי עומד בין ה' וביניכם"²⁴ – לממוצע המפסיק²⁵.

דלכאורה מתעוררת כאן אותה השאלה ("דער זעלבער שטורעם"): הקב"ה הרי ביקש שישמעו את דבריו ללא ממוצעים, ומדוע

(22) שבת קי, א. וראה "יחי המלך" עת' ע' 7 ואילך.

(23) ד"ה פנים בפנים תרנ"ט. ובכ"מ.

(24) ואתחנן ה, ה.

(25) ראה גם הנסמן בלקו"ש חכ"ד ע' 7. ועוד.

(26) יתרו כ, טז.

(27) ואתחנן ה, כד בפרש"י. וראה סה"ש תשמ"ט ח"א

ע' 230 ובהערה 55.

אמרו בני' למשה "דבר אתה עמנו ונשמעה"²⁶, שזה יהי' דרך משה?!

[וזה אכן נחשב להם כענין בלתי רצוי²⁷, היינו לא כפי שהי' יכול להיות וצריך להיות; אלא שעכ"פ "ויתר" להם הקב"ה והסכים שיהי' "אנכי עומד בין ה' וביניכם גו'", והטעם לזה: "כי יראתם מפני האש"²⁸ וכו' וכו', ככל האריכות בזה בתשוב"כ ובתושבע"פ]

אבל אין זו שאלה, כי ח"ו לומר שהדבר נשאר לבסוף בניגוד לרצונו של הקב"ה, שהרי הענין ד"בל ידח ממנו נדח"²⁹ הוא לא רק בענינים של היפך הקדושה, אלא גם בקדושה גופא – כשהקב"ה אומר שרצונו בתכלית העילוי, מוכרח להיות תכלית העילוי!

אלא מאי, היתה אפשרות שמיד יקויים בבני' "אני אמרתי אלקים אתם"³⁰, אלא ש[בגלל החטא] נתגלה לאחר מכן ש"אכן כאדם תמותון"³¹ – אבל אין הפירוש בזה שהקב"ה "חזר בו" ח"ו מכוונתו בתחילה – לא! רק שזה יקח קצת זמן, מכיון שענין זה צריך לבוא ע"י עבודת האדם.

וכדי שהעבודה תהי' קלה יותר, במהירות יותר, ובאופן עמוק ונעלה יותר – לזה צריך את משה רבינו ("אָט דאָ קומט אַרײַן משה רבינו") ש"אנכי עומד בין ה' וביניכם להגיד לכם (להמשיך לכם) את דבר ה'", את ה"אנכי ה' אלקיך"³², לכל יהודי בפרט.

– זה יכול הי' להיות ללא ממוצע המחבר, שהרי "האלקים עשה את האדם ישר"³³, אבל

(28) ואתחנן שם, ה. וראה גם שם, ב ואילך.

(29) ע"פ שמואל ב' יד, יד.

(30) תהלים פב, ו. וראה פרש"י שם: "כשנתתי לכם את התורה נתתי לכם ע"מ שאין מלאך המות שולט עוד בכם".

(31) שם, ז (וראה פרש"י שם). בהנחה: ובני אדם כולכם (ראה תהלים שם, ו), אבל לכאו' הכוונה לפס' זה.

(32) יתרו שם, ב.

(33) קהלת ז, כט (בשינוי הסדר).

היא שנחלה זו שייכת אליו והוא בעה"ב עלי'. ומצד זה שהם היו "יהודים", אזי "ליהודים היתה" – הם נהיו בעלי-בתיים על הענין ד"אורה ושמחה וששון ויקר"42.

* * *

ה. [.] בכלל יהודי הנמצא בגלות יש לו הגבלות והגדרות כאלו ואחרות, אמנם בענינים שהתורה אומרת שבהם אין הוא מוגבל, הרי הוא עושה אותם באופן כזה שאפי' אם נבוכדנצר (ש"הלבנון באדיר יפול"43) – המושל בכיפה – אומר אחרת, אזי עונה לו היהודי: "את וחד כלב שוין"44, וזה אומרים לנבוכדנצר עצמו, דלכאורה הרי זו מרידה במלכות, והרי מצווים לא למרוד"45, וכתב"46 "התפללו בשלום העיר וגו'" דקאי (באותו זמן) על נבוכדנצר, אבל מכיון שרצה לגעת ב"יהודי" שביהודי, ענו לו מיד"45 – "את וחד כלב שוין"! אי אפשר לשקר לו אלא צריכים לומר לו את האמת, כי יהודי מתנהג על פי תורת אמת.

וכדי להקל זאת יותר, ישנו ה"איש יהודי", שזה ה"מרדכי אשר ה' בעה"ב על בחינת ה"יהודי", כיון שה' חבר וראש הסנהדרין וכו', וכדי להיות בסנהדרין צריכים להיות סמוכין איש מפי איש עד משה רבינו"47:

לא נוגעת כאן מידת חכמתו, הוא יכול להיות החכם הגדול ביותר, הנבון הגדול ביותר והלמדן הגדול ביותר, אבל אם יאמר שהוא הולך לפסוק דין בכח עצמו, בגלל שיש לו

ר"פ ראה. ובכ"מ.

42) אסתר ח, טז.

43) ישע"י, י, לד. וראה ירושלמי ברכות פ"ב ה"ד ואיכ"ד פ"א, נא – דמדובר על חורבן בית ראשון (ע"י נבוכדנצר).

44) ויקר" ספ"ג.

45) ראה ויקר" שם.

46) ע"פ ירמ" כט, ז.

47) רמב"ם הל' סנהדרין פ"ד ה"א ואילך.

בגלל ש"המה בקשו חשבונות רבים"44 אירעו כמה ענינים שבעקבותם היו צריכים להגיע לממוצע. אבל הממוצע גורם לכך שזה יהי' ממוצע המחבר, עד שנהי' לדבר אחד ממש "חלק אלקה ממעל ממש"45, לא רק מצד למעלה, אלא גם כפי שנמצא בגלוי כאן למטה.

ד. ובזה יובן מדוע כל ענין היהודים במגילה מתחיל בפסוק "איש יהודי הי'":

מכיון שנמצאים במעמד ומצב ד"אכתי עבדי דאחשורוש אנן"36, ואחשורוש "מולך מהודו ועד כוש"37, "מושל בכיפה"38, ולאח"ז צריכים לספר שכל בני ישראל היו "יהודים" – נשאלת השאלה: כיצד היו כולם "יהודים", הן אלו הנמצאים בשושן הבירה (הראויים לחצר, לגינה או לביתן"39), והן אלו הנמצאים בפינה נידחת ועד גם באי-הימים?

– לכן מספרים בתחילה ש"איש יהודי הי'", אחד שהי' אחראי וממונה להמשיך את ה"יהודי" בעולם לכל יהודי בפרט, עי"ז ש"עומד בין ה' וביניכם" הוא המשך את ה"אנכי ה' אלקיך" – ל' יחיד"40 – לכל אחד ואחד, היינו, שה"אנכי" ע"י הממוצע של "הוי" נהי' "אלקיך" – כחך וחיותך"41, ועי"ז נפעל ענין ה"יהודים" בבני ישראל.

וזהו הפירוש השני ב"ליהודים היתה"42, שבלשון הקודש יש בתוכן תיבת ה"י" (היתה) גם ענין של בעלות ("בעל-הבית'שקייט") – כשאומרים שהיתה לו נחלה כזו וכזו, הכוונה

34) קהלת שם.

35) כנ"ל ס"ב. ע"ש.

36) מגילה יד, א.

37) אסתר א, א.

38) מגילה יא, סע"א. ועוד. וראה הנסמן בלקו"ש ח"ד ע' 3.

39) ע"פ אסתר שם, ה. מגילה יב, א.

40) ראה ילקוט שמעוני עה"פ (יתרו שם): כאו"א מישראל הי' אומר כו'.

41) ראה טור ושו"ע (ושו"ע אדה"ז) או"ח ס"ה. לקו"ת

במילוי הוראותיו של הרבי אין בחירה חפשית!

. . ההוראה בנוגע לפועל: כל א' יודע שהיתה ויש לו שייכות עם כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, והעיקר – שנשיא דורנו העמיד את עצמו במצב שתהי' לו שייכות עמו, ולכן, שייכות זו נצחית היא (בין אם הוא רוצה ובין אם אינו רוצה), ומשום זה מוכרח הוא להתנהג ע"פ הוראותיו של נשיא דורנו, בנוגע להפצת היהדות והמעיינות חוצה וכו' וכו'.

וכאמור – מכיון שיש לו שייכות עם נשיא דורנו, הרי זה מכריח אותו להתנהג כן, ואין לו ברירה להתנהג באופן אחר.

וכאשר טוען שיש לו בחירה כו', ובמכ"ש וק"ו: אם בנוגע לציווי הקב"ה יש לו בחירה, והידיעה שלמעלה אינה מכרחת את הבחירה כו', הרי עאכו"כ שכן הוא בנוגע לציווי של נשיא דורנו – אומרת החסידות: "לאו דוקא!" – הידיעה והציווי דלמעלה אינו מכריח את הבחירה, מכיון ש"ליבא לפומא לא גליא"1, היינו, שענין זה לא נתגלה ונמשך בעולם הדיבור כו', משא"כ בנוגע לציווי דנשיא דורנו – נמשך ונתגלה הדבר בדיבור, ויתרה מזו: במעשה בפועל, ועד שמסר נפשו על ענין זה, ולכן, הרי זה מכריח את הבחירה! – אין לו ברירה אחרת, הוא מוכרח למלא את הוראותיו של נשיא דורנו!

ומה שטוען שיעשה זאת לאחר זמן – הנה למעלה ישנו אמנם הענין דמאריך אף כו', אבל כאשר מדובר אודות ציווי והוראה של נשיא דורנו – הרי הוא בעצמו הכריז והדגיש שהכוונה היא שיעסקו בזה "עכשיו", ואמר שהכוונה היא אליו, ואמר שהכוונה היא שיהי' "טאפארו-דא-פלאחו" (הגרזן על העץ, מעשה בפועל)! ולכן, אין אפשרות לדחות זאת לאחר זמן!

הברירה היחידה שיש לו היא להלחם נגד נשיא דורנו ח"ו, שבזה לוחם הוא נגד המציאות שלו, מה שמוכרח להתנהג ע"פ הוראותיו של נשיא דורנו!

ומכיון שיודע שאין לו ברירה אלא למלא את הוראותיו של נשיא דורנו, וסוכ"ס יהי' מוכרח להתנהג כן – הרי מוטב שיעשה זאת מלכתחילה תיכף ומיד, ובאופן דחסידי רחמים (מכיון שלא יהי' צורך להכריחו כו'). וכידוע פתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר"2 שאמר בהתחלת נשיאותו – שרצונו שההנהגה תהי' בחסד וברחמים כו'. וכמו כן יודע פתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר"3 "א חסיד איז א קלוגער" (החסיד הוא פיקח), ולכן, בידעו שסוכ"ס לא תהי' לו ברירה, ויהי' מוכרח להתנהג כן – הרי הוא מתנהג כך מלכתחילה, ובמילא הרי זה בחסד וברחמים כו'.

(משיחת ש"פ ויקרא ה'תשמ"ג – בלתי מוגה)

1) ראה "היום יום" כ"ף מ"ח. ובכ"מ.

2) ראה ג"כ זח"א רנג, א.

3) סה"ש השי"ת ע' 48-9. תש"ב ע' 6. 117.

ועשרים ומאה מדינה".

ג. והנה, מאחר שהקרעת העולם כולו לכף זכות נפעלת ע"י עבודת כאו"א מישראל (במעשה, דיבור או במחשבה) – מובן, שה"תשועה והצלה" נפעלת לכל לראש בנוגע אליו.

ובפשטות: היות שחייב אדם לומר **בשבילי** נברא העולם⁸, מובן, שכאשר נפעל ענין הגאולה באופן ד"ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל"⁹, הרי **ממנו** מתחיל ענין זה!

ולכאורה, נשאלת שאלה, מניין נלקחת כזו גאווה וישות – לומר שכאשר צריכים להוציא את בני"מ מהגלות, ישאירו את כל בני"מ לרגע א', ויתחילו את ענין הגאולה בנוגע אליו?!

הנה על זה אומר יהודי – שהקשר של עצם הנשמה עם עצמות ומהות (שהוא ה"גואל" האמיתי) הוא קשר **עצמי**. קשר זה מתבטא גם **בגלוי** ע"י קיום התומ"צ, אבל גם לפני"ז ישנו קשר **עצמי** בין הנשמה לעצמות ומהות. ולא זו בלבד שזהו קשר בין ב' דברים נפרדים, אלא זהו באופן ד"כולא חד" (באופן נעלה יותר מהאמור לעיל שכל יהודי הוא בבחי' מרכבה להקב"ה).

ומאחר שיהודי ועצמות ומהות הם "כולא חד" – הרי אין שום דבר ביניהם כלל, מלבד הוא ועצמות¹⁰!

ועפ"ז מובן בפשטות שבשבילו נברא העולם כולו, ועד ש"ה' נצב עליו", ולכן, גם הגאולה נפעלת לכל לראש – אצלו.

ד. [.] ע"פ האמור לעיל שכל מקום שבו נמצא יהודי הרי זה "שושן הבירה" – מובן, שבכחו ויכלתו של כל יהודי לשלוט ולפעול על כל העולם כולו, מאחר שהנהגת כל ה"שבע ועשרים ומאה מדינה" מתנהלת ע"פ ההחלטות ד"שושן הבירה".

וכפי שהובא לעיל פס"ד הרמב"ם שכאו"א מישראל יכול להכריע את עצמו ואת העולם כולו לכף זכות, ולגרום תשועה והצלה לכל העולם כולו, זאת אומרת: מבלי הבט על מעמדו ומצבו ברגע שלפני"ז, וללא עשיית החשבונות ד"מי אני ומה אני" כו' – ביכלתו להביא תשועה והצלה לכל העולם כולו!

וזהו הלכה ב"תורת משה", "משה אמת ותורתו אמת" – היינו, שאין זה חידושו של הרמב"ם, אלא זוהי "תורת משה" שניתנה ע"י הקב"ה.

ובפרט ע"פ מה שנכתב על הרמב"ם (וכתבו זאת ע"ג המצבה שלו) "ממשה עד משה לא קם כמשה", היינו, "ממשה" – משה רבינו, "עד משה" – הרמב"ם (ששמו הי' משה), "לא קם כמשה".

והנה, ענינו של משה רבינו הוא – "גואל ראשון", ושייך גם ל"גואל אחרון", כמרז"ל¹¹ "גואל ראשון הוא גואל אחרון".

ובפרט ע"פ שיחת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו¹² ש"משה" בצירוף "אחד" בגימטריא "משיח" (כפי שהוזכר לעיל¹³).

ה. ו"המעשה הוא העיקר":

המשך השיחה בסוף עמוד 13

(8) סנהדרין לז, א. (11) ראה שמו"ר פ"ב, ד. שם, ו.

(9) ישע"י כז, יב. (12) אחש"פ תרצ"ט - הובא בלקו"ש ח"א ע' 8 ואילך.

(10) ראה ע"ז ב"יחי המלך" גליון תב ע' 3 ואילך. (13) שיחת תענית אסתר ס"ז - התוודעויות

תשמ"ב ח"ב ע' 939.

לא אמר שהוא ראה שמשה נביא "ולא קם נביא עוד בישראל כמשה"⁵⁶ – אלא המעלה שקרח ראה במשה היא שהוא **אמת**, וכיון שמדובר באמת – לא משנה איך היא מסתדרת אצלו, אלא צריכים לדעת מהי המציאות.

כיצד ניתן לדעת מהי המציאות? ע"פ שכל אכן לא ניתן לדעת, אלא רק כפי שאומר במדרש⁵⁷ פתי יאמין לכל דבר – זה משה.

דלכאורה, משה רבינו הי' חכם, ובגלל זה היתה לו היכולת לתת את התורה שעלי' כתוב "היא חכמתכם ובינתכם לעיני העמים"⁵⁸, ומוכרח שתעבור ע"י אחד כזה שזהו ענינו (חכם ונבון) – ע"י **משה**, ובפרט כמבואר בקבלה וחסידות⁵⁹, שמשה זה אותיות "ש'-מ"ה" ("מה שמו ומה שם בנו"⁶⁰), עם כל אריכות הביאור שמשה ענינו חכמה⁶¹,

וא"כ, כיצד אומרים שמעלתו של משה היא "פתי יאמין לכל דבר"?

אלא הביאור בזה⁶²: דוקא מצד זה שמשה הי' חכם, הוא הגיע לידי החלטה בשכל שחכמה היא דבר מוגבל!

אלא שזה עצמו עדיין לא מכריח ש"יאמין לכל דבר"; אך בשעה שמדובר לגבי **הקב"ה**, אזי – "פתי יאמין לכל דבר", כאן משה לא הי' מציאות כלל, שלכן אמר "ונחנו מה"⁶³, ענינו של "מה" שאינו מציאות כלל.

ז. ובזה יובן הענין דסמוכין איש מפי איש

עד משה רבינו:

סע"ב. במדבר פ"ח, כ.

(56) ברכה לד, י.

(57) ראה שמו"ר רפ"ג. וראה סה"מ מלוקט ח"א ע' שנו.

(58) ואתחנן ד, ו.

(59) ראה לקו"ת מטות פב, א. ועוד.

(60) ל' הכתוב – משלי ל, ד. וראה אוה"נ נ"ך ח"א ע"פ (ע' תקלו ואילך) דקאי על משה. וש"נ.

(61) ראה לקו"ש ח"ז ע' 4 הע' 28.

(62) ראה סה"מ מלוקט שם.

(63) בשלח טז, ז-ח.

ראש טוב ויודע טוב ללמוד – הוא לא ישב בסנהדרין! הענין של הסנהדרין הוא שנדרשת סמיכה, לא מובא באף מקום שעשו להם בחינה לפני הסמיכה⁴⁸, ה"בחינה" היתה שנהגו לקרוא לו ולסמוך אותו (אפי' לא בידים וכפי הפירוש בזה), ולומר לו "רבי יתקרי"⁴⁹ או שאר תוארים שנתנו בכל דור ודור, ומאז הי' יכול לפסוק דינים עם כל ההגדרות וכל הענינים הקשורים לסמיכה⁵⁰.

מי הי' יכול לסמוך – לא החכם הגדול ביותר ולא הנבון הגדול ביותר, אלא התנאי הראשון – שיש לו סמיכה מזה שלפניו, וזה שלפניו נסמך מהקודם אליו עד **משה רבינו**.

ו. מה היתה מעלתו ("אויפטו") של משה רבינו – שהוא הי' "עניו מכל האדם אשר על פני האדמה"⁵¹, ו"משה קיבל תורה מסיני"⁵²,

משה רבינו הי' יהודי אמיתי, "מדת אמת" ראה⁵³ – משה רבינו ראה את מדת האמת, ראה את י"ג מדות הרחמים⁵⁴, וזה הי' ענינו של משה.

עד כדי כך שאפילו קרח שחלק על כל הענינים, אבל לאחרי שקלט את האמת ותפס את המציאות האמיתית – הוא ביטא זאת באומרו: "משה אמת (ובמילא מובן) ותורתו אמת"⁵⁵! ויותר מזה לא נזקק לשום ביאורים.

הוא לא אמר ש"משה קיבל תורה מסיני",

(48) אף שמוכן שהי' צ"ל אצלו כו"כ מעלות (ראה רמב"ם שם רפ"ב) אבל לא "אז" בחנו אותו.

(49) ראה שם פ"ד ה"ב.

(50) לשלימות הבי' בזה – ראה שיחת ש"פ כי תשא תשל"א ס"ה (שיחור"ק תשל"א ח"א ע' 590 ואילך).

(51) בהעלותך יב, ג.

(52) אבות רפ"א. ולכאו' הכוונה – זוהי הסמיכה "מסיני"; ולמה אפשר למשה לתת סמיכה – מכיון שהוא "עניו מאד", כבסמוך.

(53) סנהדרין קיא, א. שמו"ר פ"ה, י. ועוד.

(54) ראה פרש"י תשא לג, יט ד"ה וקראתי.

(55) תנחומא קרח יא. וראה ב"ב ע"ד, א. סנהדרין קי,

כאשר משה הוא ה"סומך" – הנסמך הינו "תלמיד" משה, וגם מקבל ממשה, ואזי ביכולתו להיות חבר בסנהדרין, וכדלקמן.

בסנהדרין היו ג' שורות, ובשורה גופא היו חילוקי דרגות באופן ישיבתם, ובמילא היו כמה דרגות בהבנה והשגה בין אותם ע"א איש.

אך דבר אחד הי' לכולם בשוה – סמוכין איש מפי איש עד משה רבינו!

שלכן, בשעה שהיו צריכים לפסוק דין, אם באופן ד"אחרי רבים להטות"⁶⁴ (או באופן שזקוקים לרוב של שנים או יותר כו') – היו כולם שוים.

בדיני נפשות אופן השאלה הוא ש"מתחילין מן הצד"⁶⁵ (מן הקטנים שבהן⁶⁶), כי אם מתחילים בשורה הראשונה (בגדול) הרי הבא אחרי לא יכול לומר אחרת, מאחר והקודם גדול ממנו –

אבל גם בדיני ממונות וכן בטומאות וטהרות, שבהם הסדר בתורה הוא ש"מתחילין מן הגדול"⁶⁶, הרי לבסוף בחישוב הרוב והמיעוט, אע"פ שזה ישב בתחילת השורה הראשונה וזה ישב בסוף השורה האחרונה – לא נחשב אף אחד מהם יותר מאחד או פחות מאחד.

ולכאורה אינו מובן, הרי בחמתם הי' חילוק גדול?

אלא, כיון ששני חברי הסנהדרין (הראשון והאחרון) וכל אלו שביניהם, בנוגע לענין דסמוכין איש מפי איש עד משה רבינו הם שוים – לכן גם בנוגע לפסיקת דין הם שוים.

וכידוע שכדי לפסוק דין נוגע שיהי' "וה' עמו"⁶⁷, כפי שהגמ' בסנהדרין אומרת⁶⁸

ש"הלכה כמותו" תלוי' בזה ש"ה' עמו", ובשביל שיהי' "ה' עמו" צריכים להיות סמוכין מפי משה, שמשה לא הי' מציאות לעצמו אלא כל מציאותו שהוא "עבד ה'", ועי"ז ניתנה "תורת משה"⁶⁹, ותיכף מסבירים מדוע (נקראת התורה "תורת משה") – כיון שמשה הי' "עבדי".

וכשם שאומרים בנוגע לעבד "מה שקנה עבד קנה רבו"⁷⁰, ומפרש הרשב"א⁷¹ שאין הכוונה שקודם קונה העבד, שהוא מציאות בפ"ע, ולאחר מכן קונה רבו – אלא **מלכתחילה** "קנה רבו" מכיון שהעבד אינו מציאות בפ"ע כלל –

[עד"ז משה:] ישנה **מציאות**, ומציאות גדולה ביותר, עד כדי כך ש"קילב תורה מסיני ומסרה ליהושע וכו'", אבל מהי המציאות שלו – כל מציאותו הוא **עבד**, עבד ה', ובמילא הוא **מציאות ה'**.

שלכן **"אנכי** עומד בין ה' ביניכם", כיון שאין בזה שום הפסק – כל מציאותו היא הקב"ה ("זיין גאנצע מציאות איז דער אויבערשטער")!

וזה הי' ענינו של מרדכי, ואח"כ הוא יכול הי' להמשיך א"ז מה"איש יהודי הי'" לכל דורו, שיתנהגו באופן **שכל-אחד** מהם יוכל להקרא בשם "יהודי", ללא שום חילוק מאיזה שבט.

[. .] ומרדכי המשיך זאת בכאור"א מישאל בכל הדור ההוא, וכמדובר לעיל שהענין דפורים נמשך אח"כ בכל הדורות כולם. ■

68 צג, ב.

69 מלאכי ג, כב.

70 קידושין כג, ב. פסחים פח, ב.

71 קידושין שם. וראה 'התועודיות' תשד"מ ח"א ע' 520 ואילך.

בכחו לפעול ביאת משיח עתה ב-"770 איסטערן פארקוויי"!!

א. מבואר במדרש שמ"ש¹ "והנה ה' נצב עליו" – הרי זה לפי ש"האבות הן הן המרכבה"², היינו, מאחר שהאבות הם "מרכבה" להקב"ה, לכן שייך לומר ש"ה' נצב עליו".

וע"פ דברי אדמו"ר הזקן בתניא³ ש"והנה ה' נצב עליו" קאי על כאור"א מישאל – מובן, שכאור"א מישאל הוא בבחי' "מרכבה" להקב"ה, כי לולי זאת אי אפשר לומר ש"ה' נצב עליו".

זאת אומרת: היות שכאור"א מישאל הוא בן אברהם יצחק ויעקב, לכן, כשם שהאבות הן הן המרכבה, כמו כן כאור"א מישאל הוא בבחי' מרכבה להקב"ה, ועד ש"ה' נצב עליו" – על כאור"א מישאל, בכל מקום ובכל זמן, אפילו בחוץ לארץ וביום חול באמצע השנה.

והדיוק בזה הוא – "ה' נצב עליו", מלשון "נצב מלך"⁴. ועפ"ז מובן, שכל מקום שבו נמצא יהודי – נעשה מקום זה "שושן הבירה", "עיר הבירה" של מלך מלכי המלכים הקב"ה ("אחשורוש" – שאחרית וראשית שלו⁵), מאחר שבנוגע לכאור"א מישאל נאמר ש"ה' נצב עליו".

ב. והנה, כללות הענין ד"שושן הבירה" הוא – ששם מחליטים וקובעים כיצד תהי' אופן ההנהגה בכל "שבע ועשרים ומאה מדינה", היינו, כפי שקובעים ב"עיר הבירה", כך נפעל בכל המדינות כולם.

וע"פ האמור לעיל שכל מקום שבו נמצא יהודי הוא בבחי' "שושן הבירה" ("עיר הבירה" של מלך מלכי המלכים הקב"ה, היות ש"ה' נצב עליו") – מובן, שהוא קובע כיצד תהי' הנהגת כל העולם כולו, היינו, שבכחו ויכולתו למשול ולפעול על כל העולם כולו – "שבע ועשרים ומאה מדינה".

ואלו ש"תואנה הם מבקשים", ושואלים: היכן נאמר ענין זה בנגלה דתורה, לכאורה, הרי זה רק פשט'ל בספר התניא? – הרי זה פס"ד ברור בספר "יד החזקה" להרמב"ם (שזהו ספר של "הלכות הלכות"⁶):

בהלכות תשובה⁷ כותב הרמב"ם: "צריך כל אדם שיראה עצמו . . וכן כל העולם חציו זכאי וחציו חייב . . עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות, וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

ועפ"ז מובן בפשטות שבכחו ויכולתו של כאור"א מישאל לפעול על כל העולם כולו – עד שמכריע את העולם כולו לכף זכות, ופועל תשועה והצלה לכל העולם כולו. וע"ד האמור לעיל שכל מקום שבו נמצא יהודי הוא בבחי' "שושן הבירה", שמשם נמשכת ההנהגה בכל "שבע

1) ויצא כח, יג.

2) ב"ר פמ"ז, ו. פפ"ב, ו.

3) פמ"א (נו, סע"א). וראה גם אוה"ת ויצא (כרך ה')

תתלט, ב ואילך.

4) מ"א כב, מח. וראה אוה"ת פרשתנו א'רא ואילך.

5) ראה סה"מ מלוקט ח"ה בהנסמן בע"ז 45.

6) הקדמת הרמב"ם לספר היד.

7) פ"ג ה"ד.

64 משפטים כג, ב.

65 רמב"ם הל' סנהדרין פ"א ה"ו.

66 פרש"י משפטים כג, ב.

67 שמואל א טז, יח.